

„Ти не трѣбва да правишъ разлика между дѣцата ни, отговаряше строго майката. Азъ намирамъ, че и малкитѣ сж много хубавички“.

III.

Една вечеръ косътъ кацна твърдѣ уморенъ близу до жена си, която лежеше въ гнѣздото, за да топли пиленцата.

„Животътъ е тежъкъ, когато сѣмейството е голѣмо, казваше той. Трѣбва да се поспрѣтна и понагиздя, а азъ нѣмамъ врѣме да сторя това. Пъкъ и много врѣме има вече, откакъ не съмъ можалъ да попѣя. Животътъ става все по-тежъкъ и по-тежъкъ. Нѣма и повече пеперуди за ловене, а тая сутрина на два пжти изтървахъ единъ хубавъ червей. Ела съ мене да ми помагашъ.“

„Бива, отговори тя, — не е нужно повече да се топли гнѣздото. И четиритѣ иматъ вече мѣхъ: тѣ могатъ да се топлятъ сами. Отъ утрѣ азъ ще ти помагамъ“.

Отъ тогава и двѣтѣ хвъркаха изъ гората и работѣха, за да хранятъ малкото сѣмейство. Тѣ носѣха на малкитѣ си все повече и повече храна, малкитѣ винаги отваряха човкитѣ си, крѣскаха, блѣскаха се едно друго и всѣко гледаше да хване най-голѣмото парче.

Единъ пжтъ слѣдъ обѣдъ, когато родителитѣ се завърнаха съ пълни човки, намѣриха голѣма неразбория въ гнѣздото. Малкитѣ държахъ човки, както никога, и всички крѣскаха въ единъ гласъ.

„Нека всѣкой говори по редъ, тогава ще мога да ви разбера, каза майката. Какво се е случило?“

